

21:a söndagen efter Trefaldighet

Predikan 2024-10-20

Kyrkoherde Sten Rydh,

Evangelisk-Lutherska Kyrkan i Sverige.

Dagens ämne: Trons fäste.

Epistel: Ef. 6:10–18. Evangelium: Joh. 4:46–53.

I Guds, Faderns, + Sonens och den helige Andes, namn. Amen.

Bön: Käre himmelske Fader! Kom med din helige Ande och tala till oss genom ordet denna stund. Hjälp oss att alltid lita på att du hör alla våra böner. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre och Frälsare. Amen.

Evangelium: Joh. 4:46–53.

46 Så kom Jesus tillbaka till Kana i Galileen där han hade gjort vattnet till vin. En kunglig ämbetsman hade en son som låg sjuk i Kapernaum. 47 När han fick höra att Jesus hade kommit från Judeen till Galileen, gick han till honom och bad att han skulle komma ner och bota hans son som var döende. 48 Jesus sade till honom: ”Om ni inte får se tecken och under, tror ni inte.” 49 Ämbetsmannen sade: ”Herre, kom innan mitt barn dör!” 50 Jesus svarade: ”Gå, din son lever.” Då trodde mannen det ord som Jesus sade till honom och gick.

51 Medan han ännu var på väg, möttes han av sina tjänare som berättade att hans son levde. 52 Han frågade vid vilken tid han hade blivit bättre, och de svarade: ”I går vid sjunde timmen släppte febern.” 53 Då förstod fadern att det hade hänt vid just den tid då Jesus sade till honom: ”Din son lever.” Och han kom till tro med hela sin familj.

Ämnet denna söndag är ”trons fäste”. Detta innebär att tron har en säker grund i Guds löfte. Tron är inte något som liksom svävar omkring i luften, utan det är en fast förtröstan på Guds eget ord. Vi skall se detta i berättelsen om den kunglige ämbetsmannens tjänare. Men innan detta skall vi betrakta sammanhanget hos Johannes i hans evangelium, där vårt text finns. Vi skall se hur intensivt Jesus arbetade med att predika, samtala och göra under.

Detta hände alldeles i början av Jesu verksamhet då Jesus kommit tillbaka till staden Kana. Johannes skriver att detta var ”det andra tecknet som Jesus gjorde sedan han kommit från Judeen till Galileen”. Det första tecknet var när Jesus gjorde vatten till vin i Kana. Enligt den kristna traditionen låg staden Kana strax norr om Nasaret i närheten av berget Tabor, alltså en bit sydväst om Genesarets sjö.

Vi förstår att Jesus vandrade långa sträckor under sin predikoverksamhet. Johannes berättar att efter undret i Kana gick han med sin mor till Kapernaum, som ligger i norra änden av sjön Genesaret. Efter bara några dagar gick han sedan den långa och mödosamma vägen söderut till påskhögtiden i Jerusalem, där han drev ut köpmännen ur templet. Många människor kom där till tro på honom (Joh. 2:23). Sedan talade Jesus på natten med Nikodemus och framförde det viktiga budskapet att en människa måste bli född på nytt genom vatten och ande för att kunna komma in i Guds rike. Så vittnade Jesus om dopet och omvändelsens nödvändighet och han förkunnade att han själv var Människosonen som kommit till världen för att ge frälsning åt alla.

Strax efter detta gav sig Jesus ut på vandring med lärjungarna igen. De gick då troligen österut till floden Jordan. Det berättas ju att både Jesu lärjungar och Johannes döparen döpte många människor där. Det blev också bråk mellan Johannes lärjungar och en jude om dopet. Och Johannes lärjungar var bekymrade över att alla gick över till Jesus. Men Johannes vittnade om att han själv skulle träda tillbaka och bli mindre medan Jesus skulle träda fram och bli större. Johannes sade då om Jesus: *”Den som tror på Sonen har evigt liv. Den som inte lyder Sonen ska inte se livet, utan Guds vrede blir kvar över honom”* (Joh. 3:36). Så fick Johannes både förkunna lagens stränga ord om synden och Guds lag, men sedan det trösterika ordet om frälsningen genom Jesus.

När Jesus sedan vandrade tillbaka norrut upp till Galiléen gick han genom samariternas område, Samarien. Där talade han länge med kvinnan vid brunnen, och hon och många i hennes stad kom till tro på Jesus. Efter att ha varit ytterligare två dagar i Samarien kom så Jesus tillbaka till staden Kana, där han hade gjort vatten till vin. Det var då den kunglige tjänaren kom och föll ner inför Jesus. Han bad honom komma och bota sonen, som låg för döden. Vi kan förstå hur orolig och bekymrad fadern var när hans son var så sjuk att han troligen skulle dö när som helst.

Man skulle tro att Jesus då med mildhet skulle ta emot mannen och genast trösta och hjälpa honom. Men som så ofta gav Jesus ett hårt och prövande svar. Han sade: *”Om ni inte får se tecken och under, tror ni inte.”* (v. 48). Mannen måste av detta svar blivit förskräckt. Jesus betonar ju att människorna bara kommer för att se märkliga under. De är helt enkelt sensationslystna, men det beror inte på någon tro i deras hjärtan. Tyvärr är synden sådan, även hos kristna. Vi behöver därför ett sådant hårt svar för att vi skall förstå att vår nöd inte bara gäller det jordiska. Det gäller inte heller bara vår familj och inte ens bara frågan om detta livet. Jesus ger därför ett hårt svar för att visa att otron är det allra värsta.

Luther framhåller ofta hur viktigt det är att vi noga förstår detta att Gud tycks avvisa våra böner. När vi kommer med vår nöd till Herren svarar han ofta på ett sätt som kan göra oss alldeles nedslagna. Det vi ber om sker inte. Och tvärtom: Det vi fruktar allra mest händer. Då tror vi att Gud har övergett oss. Vi ser vår egen synd och tänker att Gud därför inte vill höra oss. Men då skall vi göra som den kunglige ämbetsmannens tjänare i vår text. Han slår liksom bort alla tankar och allt tvivel på bönhörelsen och fortsätter bara att enkelt bedja: *”Herre, kom innan mitt barn dör!”* (v. 49).

Inför denna enkla och barnsliga tro kommer så Jesus med en helt oväntad bönhörelse. Han tänker inte alls komma med mannen, men ger honom istället endast ett ord. Han säger: *”Gå, din son lever.”* (v. 50), eller enligt äldre översättning: *”Gå, din son får leva.”*

Inför ett sådant ord kommer otron med invändningen: Inte kan man bara så där utan vidare lita på ett sådant ord utan några garantier. Så har även vår tids bibelkritiker genast invändningen: Guds ord kan inte vara sant alltigenom. Det är ju människor som har skrivit Bibeln. De måste ha gjort många misstag liksom alla mänskliga författare gör. Kritikerna säger att det möjligen kan finnas Guds ord här och var i Bibeln, men de är i så fall uppblandade med mänskliga tankar. Men att Bibeln skulle vara Guds inspirerade och ofelbara ord *alltigenom*, det avfärdar man mycket bestämt!

Men den kunglige tjänaren trodde fullt och fast på Jesu ord. Det står: *”Då trodde mannen det ord som Jesus sade till honom och gick”* (v. 50). Det är så en sann tro på Jesus ser ut. Den litar helt och fullt på vad Jesus säger. När Jesus med sitt ord försäkrade att sonen får leva trodde mannen detta i samma stund.

Vi ska lägga märke till att tron inte har någon annan garanti än själva det ord som Jesus uttalar. Många frågar sig hur man säkert skall veta vilken religion som är den rätta och hur man säkert ska kunna hitta vägen till himlen. Bibeln svar är: Läs och hör vad Jesus själv säger och lita på det ordet. Gör som mannen i vår text. Lyssna på ordet och håll sedan fast vid det. Det är så Bibelns eget ord skapar tron i våra hjärtan.

När mannen litade på ordet handlade han också enligt ordet. Han fortsatte inte att be att Jesus skulle följa med honom. Jesus hade ju tydligt sagt att sonen lever. Därför besvärade mannen inte längre Jesus utan gick genast hemåt. Och då fick han också uppleva att Jesu ord var sant. Han mötte sina tjänare på vägen och de meddelade att sonen levde. Mannen måste ha bött långt bort eftersom han mötte tjänarna först nästa dag. De berättade att den dödssjuka sonen plötsligt hade blivit bättre. Så fick mannen veta att det hade skett just vid den tid då Jesus hade sagt: ”Din son får leva.” Sedan fick mannen också konkret uppleva bönesvaret. Vid hemkomsten fick han inte bara träffa sin son utan också uppleva att hela hans familj kom till tro. Detta var en stor Guds välsignelse. När någon på allvar litar på Guds ord och löfte kommer Guds välsignelse också därigenom till många fler.

Med detta vill Jesus lära oss att alltid lita på hans ord. Vi har visserligen inget löfte om att den som är sjuk alltid skall bli frisk. Men vi har ett klart och tydligt löfte om att Gud hör alla böner som vi ber i Jesu namn. Orden ”i Jesu namn” betyder att vi ber i tron på Jesus Kristus som vår ende Frälsare. Genom honom har vi tillträde till Fadern. Då kommer vi alltid att få det vi ber om eller något ännu bättre. Men för oss ser det ofta ut som om Gud inte ville höra våra böner. Det kan ta lång tid innan våra böner uppfylls. Och ibland ser det ut som om allting bara blir värre. Men det underbara är, att Gud utan några villkor har lovat oss den himmelska saligheten. Vi kan vara helt säkra på att Gud kommer att föra oss hela vägen genom detta livet till himmelens härlighet om vi bara tror och litar på honom och hans ord. Då kommer han dessutom att uppfylla många av våra böner redan här i tiden på det sätt som han själv finner vara bäst för oss.

Så skall vi i tro lita på att allt som Gud säger till oss i Bibeln är sanning. Detta bekräftar han på ett underbart genom både dopet, bikten och nattvarden. Han utlovar där syndernas förlåtelse. Så får vi med kung Davids ord utbrista: ”Herre, Herre! Du är Gud och dina ord är sanning. Och då du har lovat din tjänare detta goda, så värdes nu välsigna din tjänares hus” (2 Sam. 7:28f).

Amen.

Bön. Lovad vare Gud och välsignad i evighet, som med sitt ord har tröstat, lärt, förmanat och varnat oss. Hans helige Ande stadfäste ordet i våra hjärtan, att vi inte må vara glömska hörare, utan ordets görare, och så dagligen tillväxa i tro, hopp, kärlek och tålamod intill änden, och bli evigt saliga. Genom Jesus Kristus, vår Herre och Frälsare. Amen.